

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

"GLASUL
DOBROGEAN"

Органъ на Българската
малко руска
Република

125. ВАРНА.
Градската библиотека.

Адресъ: Glasul Dobrogean
str. Pr. Elisabete 4 Bazarjik

МЪЛВАТА

Живемъ бурна епоха
големи преобразува-
ния, свѣта се тресе отъ
непримирими бор-
би, държавитѣ сж наго-
щени отъ жаръта на
идеи, само меж-
насть, българитѣ отъ
вѣнния, цари страшно
личностъ, разнообра-
вана отъ време на вре-
е отъ некая интрига,
малкъ доносъ по
ресъ на този или онзи.
Наистина, бивали сж
менти на повишено на-
роение; подемали сж
пламенно хубави ини-
циативи, но тия похвални
нини сж се ограничава-
само въ срѣдата на
колко отчаяни идеали-
сти или сж бивали заду-
шени отъ общото рав-
душе и безидейностъ.
Но пусне ли се нѣкой
ръхъ, заговори ли се по

адресъ на нѣкого... О, то-
гава, цѣлото наше обще-
ство настрѣхва, събиратъ
се хорицата на групи, на
групи, трескаво разиск-
ватъ, кроятъ планове
„какъ да ударятъ“ задъ
грѣбъ и създаватъ цѣли
легенди.

Само една групичка а-
гентъ-провокатори, вѣрни
на своята мисия, умѣло
използватъ създаденото
настроение, подстрекаватъ
тукъ и тамъ, потривайки
ръжце и очаквайки да ви-
дятъ „какво ще излѣзе“.

Вънъ отъ тази група —
всичко се върши по дре-
ни лични смѣтници, съ
огледъ за домогване до
индивидуаленъ преус-
пѣхъ.

Единствено, което оста-
ва, като обединяващо
звено, е МЪЛВАТА.

Единъ случай

Единъ красивъ кътъ отъ
пиренски окръгъ, на-
мѣнъ съ бедни, изтерзани
и непосилния трудъ мир-
жители, е подъ възму-
тителния тероръ на самоза-
вилния се дербедей Ми-
ка Василе, бездѣлникъ,
кътъ чрезъ произволи и
мудвания да си подси-
грижно съществувание.
Оня денъ бирника отъ с.
г. Топалу е телефони-
лъ на Митика Василе, ко-
то — вѣроятно за разплата
великитѣ му подвизи —
повѣрено администрира-
то на държавнитѣ гори
отъ с. Чаталаръ, да му
подготви малко дърва.

лянь въ кръвъ.
Хищниятъ нападателъ е
ималъ „отъ старо жбѣ“ на
г. Балабановъ; последниятъ
е билъ свидетелъ на бай Сто-
янъ, отъ когото Митика Ва-
силе заграбилъ една воденица.

Този случай не е първия,
не е и последния, до сега
десятки беззащитни селяни
сж биле изтезавани, грабе-
ни и бити отъ него, но най-
зле биле малтретирани Ми-
тио Русеновъ, Георги бояд-
жията, Велко Семковъ. И
всичко това дербедея е
вършилъ въ името на
„националната идея“. Из-
пращалъ всички мѣстни
жители-българи въ Бъл-
гария.

Онази вечеръ напада
Илия Торомановъ, съ ко-
гото билъ съдружникъ и
го изгонва безъ да му
даде ни стотинка и бясно
му закряскалъ: „въ Варна
да идешъ... тамъ да те
видя!“

До кога ще бжде позво-
лено на този самозабра-
вилъ се негодяй да произ-
волствува и злупумничи?

Аптека „СКОПЕЦЪ“ — РУСИ МАРИНОВЪ

наскоро ще се премести
въ собственото си здание,
сжщата улица — „Режина
Елисабета“ № 15 — срещу
хотелъ „Регалъ“.

Загубено е

2 и половина год. женско
конче, отъ землището на
село Хашладжакъой, Ка-
стмъ, тъмно - кафяво.

Който знае нѣщо и съоб-
щи на стопанина или кому-
чи добро възнаграждение.

ДОБРИ ИВАНОВЪ

с. Хашладжакъой
общ. И. Г. Дука

Откриването на стопанска- та конференция на Мал- кото съглашение

Букурещъ — Завчера су-
тринтъ въ Търговската ка-
мара се откри тържествено
сесията на стопанската ко-
мисия на Малкото съгла-
шение. Събранието бѣ пред-
седателствувано отъ глав-
ния секретаръ при Мини-
стерството на външнитѣ ра-
боти, г. Григорчя, който съ
една прочувствена речъ, по-
здрави чуждитѣ делегати.

Въ Испания

Обрачтъ на обсадата око-
ло Мадридъ отъ денъ на денъ
се затѣга. По-големитѣ сили
на националиститѣ, които се
смѣтатъ за победители, сж
концентрирани около Мадридъ.
Голѣмитѣ сражения сж започ-
нали. Бойнитѣ полета били
покрити съ труповетѣ на па-
дналиотъ отъ дветѣ страни. Въ
останалитѣ фронтове, споредъ
съобщенията на испанскитѣ
телеграфни агенции, било „спо-
койно“.

Отъ вънъ погледнато из съ-
битията въ Испания имаме
следното положение: Русия
обвинява Германия и Италия

Малко безгрижие!

— Какъ си, бе ?
— Добре.
— Ами ти?
— И азъ сжщо — добре
сѣмъ.

Това е то. Всички сж доб-
ре. Дори единъ нещастникъ,
който загубилъ жена си, за-
питанъ п къ отговори:
— Добре сѣмъ. Отивамъ за

ковчегъ на жената...
Въ селата, когато бирници-
тѣ запечатватъ изадигатъ всич-
ко, селянина пакъ казва, че е
билъ добре. Не е ли вече вре-
ме това самопожелание да из-
мѣнимъ, споредъ времената въ
които живемъ, съ: „Богъ да
ни е на помощъ“, или „днесъ
дяволъ ме е взелъ“...

ТРАГЕДИЯТА на нашата младежъ

Още е прѣсентъ случаятъ
съ безследно изчезналия
— при крайно мистериозни
обстоятелства — младежъ,
Атанасъ Христовъ, отъ с.
Карапча и до насъ достиг-
на зловещата вѣстъ за още
една страшна примамка —
изчезването на другъ младъ
синъ на многострадална До-
бруджа.

Въ редакцията ни дойде
единъ селянинъ отъ с. Ко-
накъ и съ едва сдържана
мжка зареди:

— Ето вече 15 дни не
знамъ къде се намира синъ
ми. Изчезналъ и никой нищо
не знае за него. Тръгна отъ
село да издържи изпитъ и
повече, нито ние, нито близ-
китѣ и познатитѣ отъ града
не сж го видѣли.

За моментъ — докато
узнаемъ подробноститѣ —
ще замълчимъ името на
младежа, но не можемъ
да прикриемъ мжката на

нещастния баща, който
вмѣсто да види рожбата
си въ храма на свѣтли-
ната — въ училището, на-
мира празниѣта му стая
и се сблъсква съ една
тъмна и страшна дейст-
вителностъ, която убива
всѣко бащинско чувство
и разпилява всички на-
дежди за добри дни. Коя
е тая тъмна сила, която
се гаври съ племенната
ни честь и изтръгва отъ
нашата срѣда златната
младежъ и я насочва по
плоската наклонност на
едно примамно обеща-
ние? Не се ли върши
най-низкото престѣпле-
ние?

Ще се повърнемъ. Пре-
ди това, обаче, нека въз-
дъхнемъ и ние като не-
щастния баща:

— Дано да е сънъ, лъ-
жа!..
Може.

Въ Крайния Изтокъ ВОЙНАТА СЕ РАЗВИХРЯ

Кървави стълкновения меж- ду руси и японци

Агенция „Райтеръ“ съ-
общава отъ Токио: —
„Следъ последнитѣ ин-
циденти на границата,
между съветскитѣ и ман-
джурскитѣ войници, я-
понската армия отъ Кван-
тунгъ издаде едно комю-
нике, въ което се казва,
че и дветѣ страни вед-
нага сж концентрирали
силни войскови части на
границата. Положението
е много тягостно и вой-

на едно расстояние отъ
400 метра, готови за на-
падение“.

Споменатитѣ инциденти
се отнасятъ за редица схва-
тки между манджурци и ру-
си, въ които сж паднали
нѣколко убити и много ра-
нени.

Всичко това явно говори,
че въ Далечния изтокъ не
е далечъ деня, когато вой-
ната ще избухне, ако спо-

АСЪНЪ БОЕВЪ — Виена

ВОДИТЕЛЪ И НАРОДЪ

Презъ булото на политическия фетишизъм на днешното време прозира една велика истина: голѣмитѣ народни водачи сѣ били винаги и въ всички времена боготворени, защото тѣ сѣ дѣлата си сѣ били първитѣ служители на народа и държавата предъ жертвеника на общитѣ идеали. Обаянието предъ личността на водача се ражда само следъ нато той сѣ своята доблестъ, самопожертвование, енергия и смѣлостъ възвръне на народа вѣрата въ неговото бждеще. „Силата, казва Наполеонъ Бонапартъ, се ражда чрезъ комбинация на силитѣ. Въ историята важатъ сѣжитѣ закони както и въ механиката: времето, маситѣ и движенieto сѣ три гѣ велики двигателя. Онзи, който е въ състояние да оползотвори тѣзи три живи фактори има за народа си по-голѣма стойностъ отколкото една войска отъ сто хиляди най-храбри войници...“ Затова народнитѣ водачи — разбира се не онѣзи, които живѣятъ и умиратъ въ сладката нирвана на своята политическа идеология, сѣ били всѣкога най-първитѣ и добре телни чедѣ на племето си. Думитѣ принцъ, князь означаватъ етимологически „първъ“, а думата херцогъ означавѣ на нѣмски „предводителъ“. Когато водачитѣ сѣ мжжествени, енергични, самопожертвовательни тѣхнитѣ дѣла сѣ животворящъ витаминъ за народното тѣло и пламененъ катализаторъ за народната душа. Защото всѣки народъ е единъ живъ организъмъ и когато сърдцето и главата сѣ мъртви, може ли да живѣе тѣлото? Моралното падение на водачитѣ заразява и погубва материалната и нравствена енергия на всѣки народъ. Великиятъ Клаузевицъ пише: „Чувството на поражение обема най-първо водачитѣ и следъ това се предава на народъ и армия. Колкото единъ народъ е по-малкъ, толкова по-вече, въ опасностъ, водачътъ чрезъ своя личенъ примѣръ трѣбва да организира енергията и моралнитѣ сили на народа си. Тамъ кждето има опасностъ винаги умѣренитѣ умъ и голѣмата смѣлостъ иматъ надмощие надъ голѣмия умъ и умѣрената смѣлостъ“. Това ще каже, че предъ обектива на историята велики дѣла сѣ творили само онѣзи водачи, които сѣ притежавали доблестъ, вѣра и националенъ идеализъмъ. Съюзници на идеала и правото сѣ просвѣтата, героизмътъ; тѣхни врагове сѣ безчестието, страхътъ и тъмнината. Германецъ Шеферъ критикувайки съвременната политическа действителностъ казва: „Винаги когато въ историята се е давало предимство на

изкуството и доктринитѣ предъ доблестта, народитѣ сѣ били хвърляни въ гибель“. Какъ подобно звучатъ думитѣ на Гюте казани чрезъ устата на графъ Егмонта: „Въ живота е намъ нужна повече съестъ и по-малко принципи“. Това важи преди всичко за народнитѣ водачи; не гения, а характерътъ побеждава въ стихията на живота; затова народитѣ винаги се обаяватъ предъ първожертвата и примѣра на доблестнитѣ водачи. За да подчертаемъ това за насъ българитѣ, чийто възраждане се извърши сѣ една нравствена стихийностъ, непозната въ културната история, е достатъчно да споменемъ само едно име, което е пламенна синтеза на страданиято и подвига — това вдъхновено име се казва Паисий! Учението, малолушието може за моментъ да срази и най-гордитѣ народи. Нима руситѣ, отъ чийто храбростъ се удивляваше и единъ Фридрихъ Велики, не бѣгаха при Мукленъ, а Наполеоновата гвардия, която спечели победи по цѣла Европа, следъ поражението при Ватерло, не бѣгаха като овци, а мнозина офицери предпочитаха да се самоубиватъ, отколкото да се съпротивляватъ? И сѣ какъвъ духъ се биеха французитѣ, когато чародеецътъ Наполеонъ се завърна между тѣхъ, илиже руситѣ въ сѣщата война отъ армията на генералъ Рененкамфъ, който сѣ доблестта завладяваше думитѣ и то споредъ преценката на самитѣ японци? Монтенъ казва: „Никога народитѣ не се боятъ, когато виждатъ смелостта на своитѣ водачи“. А шведскиятъ кралъ Густавъ Адолфъ, падналъ самъ въ вихъра на борбата казва: „Когато азъ не се боя отъ нищо, то и народътъ ми забравя опасността“. Затова подобни водачи сѣ били обожавани отъ народа си. Французитѣ не ще забравятъ Гамбета, който избѣгва отъ обсадения отъ германцитѣ Парижъ сѣ балонъ, за да организира съпротивителнитѣ сили на нацията, нито пъкъ генералъ Макъ-Махонъ, който и раненъ следъ Седанъ продължава борбата, за да стане въ 1873 година председателъ на републиката. Мацини, Гарибaldi, Мусолини сѣ светци за италианцитѣ и тѣ знаятъ защо: сѣ какво себеотрицание фелдфебелътъ Мусолини говори за своитѣ военни преживѣвания като шурмовакъ въ войната стоящъ всѣки мигъ предъ смъртта! А кого не биха трогнали автобиографичнитѣ бележки на доброволеца въ Мюнхенския доброволчески полкъ и впоследствие ранения ефрейторъ Адолфъ Хитлеръ, предъ чийто очи въ кръвопролитната битка при Ипернъ

бѣше погребанъ елита на нѣмската младежъ — 80 хиляди души отъ една 120 хилядна доброволческа армия? Англичанитѣ почитатъ адмиралъ Нелсона, като нѣкогашенъ водачъ на английския народъ и всѣка година му устройватъ тържества на 21 октомврий, спомняйки си думитѣ на тѣхния историкъ: „Смъртта героична на този човѣкъ създаде величието на Англия“. Нима Масарикъ, Бенешъ и генералъ Стефаникъ не създадоха следъ 274 годишно робство днешна Чехословакия, за да бждатъ днесъ живитѣ идоли на народа си? За починалия и дѣловитъ канцлеръ на днешна Австрия, докторъ Долфусъ се знае, че той като офицеръ въ продължение на четири години е защищавалъ на италианския фронтъ сѣ ротата си една позиция срещу по-голѣма неприятелска сила безъ тя да бжде превзета. Фонъ Хинденбургъ още като младъ кавалерийски офицеръ въ френско-пруската война извършва най-легендарната въ цѣлата тогавашна война реконгносцировка — 30 км. въ френския тилъ и само благодарение на доблестта си се спасява отъ пленъ, а неговитѣ дѣла при Ъонигсгрецъ и Свѣтовната война сѣ ни достатъчно познати. Унгарскиятъ замѣстникъ — Кралъ великия адмиралъ Хорти е билъ последния героиченъ най-висшъ началникъ на цѣлокупната австро-унгарска флота. Кемалъ паша стана великъ за турския народъ на бойното поле при Сакаря въ Мала-Азия, а Пилсудски следъ като 30 години като емигрантъ се бори за благоденствието на народа си, въ Свѣтовната война организира полскитѣ легиони. И презъ августъ 1920 година предъ самитѣ врати на Варшава спечели благодарение на доблестта си, тѣй нареченото „Полско-Марненско сражение“, въ което разби руситѣ и спаси полската независимостъ, макаръ че поради внушителнитѣ сили на большевикитѣ, самиятъ присѣствувалъ френски шабенъ шефъ генералъ Вайгандъ, е съветвалъ да се предадатъ на руситѣ! Белгийскиятъ народъ всѣкога ще боготвори своя героиченъ водителъ генералъ Земакъ, чийто доблестъ се оцени и отъ германцитѣ. Въ Свѣтовната война една гримъта отъ 42 сантиметра во оръдие зсѣгна команданти на крепостта Лиежъ — генералъ Земакъ. Съв елъ сѣ следъ дни отъ страшното сътресение той замолва германцитѣ да протоколиратъ, че той е билъ действително плененъ, когато се е намиралъ въ безсъзнание и следователно, когато му е било невъзможно да се защитава! Георгъ Вашингтонъ стана

първъ председателъ на Североамериканскитѣ Щати, следъ като 13 години преди това този полковникъ Вашингтонъ организира и излюкува независимостта на своето отечество въ борбата срещу англичанитѣ. И българитѣ сѣ имали голѣмо число доблестни чедѣ въ полето на борческата честъ, но не и на политиката. Думитѣ на Бисмарка: „Пруската армия не се нуждае отъ доказателства за доблестъ, но пруската дипломация не е дала нито едно подобно доказателство досега“ биха могли да бждатъ казани и отъ всѣки български политикъ. За единъ доблестенъ български синъ и водачъ, именно генералъ Рибаровъ — нѣкогашенъ началникъ на III дивизия, ни говори нѣмскиятъ воененъ писателъ и личенъ сътрудникъ на австро-унгарския главнокомандующъ въ Свѣтовната война, Карлъ Новакъ въ книгата си „Провалъ на Централнитѣ сили“. Той пише: „Идолътъ на българската армия бѣше легендарния боевъ генералъ Рибаровъ, защото споредъ и следъ въковете върната преценка на всѣки народъ, той въ очитѣ на българския народъ бѣше заслужено славенъ, понеже бѣше разбилъ и пленилъ най-голѣмо число вражеска войска (сърби)“. А храбростта, споредъ великия Шопенхауеръ, е доблестъ проявена на бойното поле. Само дѣлата на миналото сѣ единички мащабъ, които ни дава възможностъ да сждимъ дали известна личностъ притежава нравствения

и граждански менталитетъ да бжде водачъ на народъ въ настоящето. Дѣлата, приказнитѣ, думитѣ, примѣтѣ, политическото слово, Християнската идея е, и Христосъ безсмъртенъ, шото неговата мжжеска смъртъ за благо на човшството е подвигъ и действителностъ, не само идея. Споредъ известния ми на Фридриха Велики, чѣтъ трѣбва да бжде видятъ доблестенъ слуна народа и неговитѣ идоли. Отъ такива водачи сѣ даятъ днесъ народитѣ, но малкитѣ и слабитѣ ишия и обаянието на народъ отъ тѣхната личностъ сѣжщностъ преклонение въ дѣлото и подвига на въ полза на народното бѣ. Тѣ не се създаватъ съшуръ, подражание и проща, а се раждатъ въ не на народа, живѣятъ и сѣтвуватъ за неговото бѣ и благоденствие. Тѣх смущава смѣтътъ на перческитѣ страсти, защото виждатъ предъ себе сѣ една целъ и посока — ната. Историята ги убѣва, а народътъ ги боготва, защото той оценява животъно думитѣ на Фауста: „В началото бѣше дѣлото.“ деи, системи, програми иции, а такива водители сунатъ и сѣ нужни. Водачи, които да съединяватъ да дѣлятъ, които крепятъ вмѣсто да обезвѣда създаватъ и твърятъ сто да разрушаватъ и нословятъ.

Какъ се изплащатъ данѣци

Злоупотрѣбления съ държавнитѣ бонове

Отъ селата ни съобщаватъ интересни случаи относно събирането на данѣчитѣ недобори отъ страна на нѣкой селски бирници и агенти. Случаитѣ заслужаватъ внимание, най-вече това на селянитѣ, които биватъ заблуждавани по единъ безсъвестенъ начинъ. Преди да дадемъ конкретни случаи, ще приведемъ следното:

За недоборитѣ на 1931 и 1932 год., които могатъ да се плащатъ съ държавни бонове, бирницитѣ и агентитѣ казвали, че сѣ бо-

нове данѣци не се плащатъ и събирали дължимата въ брой, а сами сѣ това купували бонове и внасяли въ бирничеството.

Начинътъ на събиране — ако е вѣрно — е криво ошетителенъ за селянитѣ. Ето защо, селянитѣ трѣбва да проверятъ недобори могатъ да се плащатъ съ държавни бонове и кои не, за да бждатъ изигравани.

Чети в-къ
Добруджански гласъ

ЖИВОТА НА МАЛЦИНСТВОТА

Българското малцинство ОТЪ АЛБАНИЯ

Там където никога не е мислило, че има български, случайно все ще намериш няколко, та камо в Албания — толкова близко до българската държава — до вечно страданията — македонските българи.

Албанската държава и народът сж имали от дълго години участието на българския. Албанците сж имали участие почти във всички български въстания през българското възраждане, тй сж се били рамо до рамо с българите и не показвали небивали героизми за свободата. Тая народ, според предаване, не загива. Ето че и Албания не загива. След освобождението на България, албанските четници бяха рамо до рамо до българите, за да се освободят от турско, а после от сръбско и гръцко иго. Даде Господ Албания се освободи. Албанският народ днес има своя собствена държава, имаща под заплата всички албанци. Въ тая държава, там където се срещат границите й с сръбската и гръцка, има повече от десетина чисто български и смес от българо-албан-

ски села. Една част от тия българи сж прогонени по простата причина, че един бегъл приятел на Краля е пожелал това, за да им вземе имотите. Останалите села населени с българи на времето сж имали и църкви и училища. Учителите и свещениците, носители на българската култура, сж прогонени от албанската държава. Въ Албания, дори в Тирана, където има доста значителен брой българи, няма българско училище и българска църква.

Българският народ винаги е смятал албанците за свои близки, поне по участ и им е давал пълни права и свобода. На тях се е давало дори позволение за подвижни катедри и пр. Ако албанските държавници, водими от известни цели и намерения, забраняват на българското малцинство от Албания да се учи и моли Богу на майчин език, албанският народ жив свидетел на миналото, може да отвори очите на своите управници.

Нека се надяваме, че „ески достъ душманъ олма.“

Ат. Цвѣтковъ

Единъ трезвенъ гласъ ОТЪ ПРОВИНЦИЯТА

По срѣдъ многото и гръмогласни велеречия на столичната преса, единъ скромнен колега отъ Констанца, въ провинцияния вестникъ „Румъния де ла Маре“, отбелязва съ присърбие и грижа единъ факт, върху който всѣки би трѣбвало да се замисли. Има едно премегдие — казва той — и като изтъква, че цела Европа се е раздѣлила на два лагера, отъ чиято раздвоеност нищо хубаво не може да се очаква, скромниятъ писачъ запита голѣмитъ колеги отъ „центъра“: — Толкова ли сме на редъ вътре въ държавата, та е останало да нареждаме ние работи на испанци, французи,

Защо тия господа заематъ наполеоновски пози и даватъ уроци на Хитлеръ, Мусолини, Блюмъ и Сталинъ? Е ли въ интереса на румънската държава да предизвиква умразата на цѣли народи, само защото вестникарина не е „испански“ националистъ, като е забравилъ отечеството си, и тѣй лекомислено ржкоплѣска на испанците, които разбили пакъ испанците и превзели Толедо!

Нима г. г. отъ центъра могатъ да си присвоятъ качеството на цензори, макаръ тукъ въ държавата? Кой имъ дава това право и съ какво сж показали, че сж по-християни и националисти отъ насъ? Съ това, че

КОЛКО Е ХУБАВО СРѢДЪ НАРОДА!

Често обикалъ мѣ селата въ нашата родина и винаги откривамъ нѣщо по-о въ природните и прелести, въ душата на тия, които обитаватъ и най-забравените и кѣтница.

Онази вечеръ замръзнахъ въ едно отъ ония малки села, чийто сгушени къщурки иматъ такъвъ романтиченъ видъ! Влѣзохъ въ кафенето, мнозина ме познаха, заобиколиха ме и скоро се създаде една непринудена атмосфера въ малкото заведение.

Кафенетата въ нашите села далечъ превъзхождатъ въ духовно отношение луксозните кафе-локали отъ нашите градове, които не сж освенъ вертепи за азартни игри и свѣрталница на бездѣлниците. Въ откраднати часове отъ непрекъснатия усиленъ трудъ, вечеръ или въ дни на голѣми празници, събиратъ се подъ тия склупени често уединени кафененца нашите селяни и се започватъ общи разговори на най-различни теми: отъ телето на Танаса, което си напѣхнало ирака, до речта на Чамберлена. Тихо, задушевно се водятъ разговорите и събеседниците се увличатъ, не сещайки какъ минаватъ тия кѣси часове на отмора.

Слушахъ ме селяните съ видимъ интересъ, запитаха ме за всичко, което ги интересова и се радваха, като деца, когато имъ кажехъ нѣщо поотрадно.

Първенеца въ селото, бай Кольо, ме покани у дома си. Повика и нѣколко свои съселанина, но едва нахѣдали дойдоха още трима, които непринудено се извиниха:

— Кольо, ти прощавай, ама госта не е само твой!..

— Вие прощавайте, ама знае ли, бе братя, дали на господството му ще е приятна наша гюрюлтия...

Успейхъ любезния стопанинъ, нахѣдахме всички по меките, удобни миндерлици и по столовете. Разшетаха се булките и до като да се поразговоримъ за това, за онова, трапезата бѣше сложена и по нея наредени чудно хубави гостии: супа, пържени пилеца, салати и бѣлъ прекрасенъ хлѣбъ. Кога сколасахъ тия хора да приготвятъ всичко това!

Следъ като се навечеряхме, домакините раздигнаха, но ме-

зето и виното остана. Скоро си обяснихъ причината: не следъ много въ стаята започна да навлиза младъ свѣтъ — момци и момичета, учтиво ме поздравяваха и кое правя, кое нахѣдали по разхвърлените по пода възглавници, заеха достолѣпно и чинно мѣстата си.

Всичко това трая кѣсо време, наново разговорите се поводоха още по-горещо и по-вдѣхновено, азъ не сещахъ какъ минаваше времето.

Бай Кольо покани младите да пѣятъ. Хубави народни пѣсни се понесоха, отначало свенливо и само отъ нѣколко смел-

чаши, но скоро всички подеха дружно, дори и старците.

Трепетъ полази по дъното на душата ми, когато запѣха пѣсенята на убитите двама градинари:

Тръгнало дерето, край което се извърши преди години странното престѣпление, да се оплачи на Дунава. Но:

Дунавъ тече далеку, Не можахъ да го достигна Дунаву, да се оплача...

И гласоветъ ставаха по-горещи, по-мощни, по-вдѣхновени.

Колко рѣдко ме е настроивала музиката така!

Л. П. СТАНЧЕВЪ

България и Югославия

М-ръ председателя на България въ Бѣлградъ

Споредъ сведенията на печата, приятелството между двете съседни държави, България и Югославия, отъ денъ на денъ се уякчава. Раните отъ войните сж на забравяне.

Министеръ-председателя на България, г. Кыосеивановъ, на връщане отъ Женева за София, се е отбил въ Бѣлградъ. Тукъ на гарата той билъ тържествено посрещнатъ и е беседвалъ приблизително два часа съ югославияския м-ръ председател, г. Стоядиновичъ. Срещата между двамата държавници била много сърдечна. Следъ това г. Кыосеивановъ билъ приетъ на ауденция отъ принца-регентъ Павелъ, който въ честъ на виския гостъ далъ голѣмъ банкетъ. На това тържество, освенъ министрите, присѣдствували много държавници и видни югославиянски личности.

На прощаване г. Кыосеивановъ, между другото на-

правилъ следното изявление на представителите на югославиянския печатъ:

„Крайно много съмъ щастливъ, че можахъ да се отбия въ Бѣлградъ. Съ г. Стоядиновичъ, съ когото ме свързва дълго приятелство, разменихъ мисли за консолидирането на мира въ Балканите. Бѣше голѣма честъ за мене да бѣда тѣй любезно приетъ отъ принца-регента.“

Ние се надѣваме, че България и Югославия, чрезъ взаимни отстъпки и братско разбирателство, ще сложатъ основите на едно тѣсно и искрено сближение, което ще бѣде като мостъ за постигането на онова единство въ Балканите, което желаятъ всички народи, населяващи полуострова.

А тия съобщения най-вече радватъ малцинствата, които виждатъ вече проблѣсъка на желаното и хубаво бѣдеще.

НОВЪ ДЕПОЗИТЪ за ДЖАМОВЕ

ОБИКНОВЕНИ, ЦВѢТНИ, ОРНАМЕНТНИ И МАТОВЕ. Стѣкла за витрини и бюра.

ОГЛЕДАЛА СЕМПЛИ И КРИСТАЛНИ.

РАМКИ отъ последниятъ моделъ „METEOR“ на прочутата фабрика

ИЗЛИВАНЕ НА ВСИЧКИ ВИДОВЕ ОГЛЕДАЛА

Посетете за увърение новия депозитъ

УЛ. „РЕМУСЪ“ № 6

(до плетачното ателие на Андрей Консуловъ)

ИЗЪ МИНАЛОТО НА ДОБРУДЖА

Крепостните развалини

при Адамклясе. Съ добруджанският историкъ
проф. Ионъ Дину на Тропеумъ, Цивитасъ
Тропей и Тропеумъ Траяни

Отъ Д. Н. МИНЧЕВЪ

Когато въ неделя, 28 м.м., тръгнахъ отъ Констанца за Адамклясе, не предвиждахъ екскурзията на журналистическата колегия да бжде толкова интересна и ползовита. Освенъ това, за менъ бѣше приятна изненада, когато едвамъ по пътя разбрахъ, че сме гости на г. пр. Ионъ Дину, адвокатъ, виденъ добруджански историкъ-археологъ и бизишкваторъ на Констанца.

Следъ близо два часа път, предъ насъ се изпречи китното градче Адамклясе — античниятъ Тропеумъ. Градецъ е разположенъ на шестдесетъ км. отъ Констанца, по шосето за Силистра.

Нашиятъ автомобилъ спира предъ дома на г. проф. Дину. Слизаме. Домакинята и съпругата му ни посрещатъ съ голѣма любезностъ.

Погледа ми се спира по шкафоветъ пълни съ книги на френски, нѣмски и румѣнски езици. Въ дватри отдѣлни стѣклени шкафа се пазятъ грижливо различни археологически находки, произхождащи изъ близкитъ до градецъ развалини и старопечатни рѣдкни книги. По стѣнитъ виждамъ стари ценни икони съ грѣцки, славяно-български и румѣнски надписи. Съ една дума, бѣхме въ миниатюрнъ музей. Домакинята ни обяснява съ извънредна любезностъ. Той е единъ отъ малцината добруджански историци - археолози, които се занимаватъ съ усърдно прилежание за миналото на родния край. А г. проф. Дину, безъ друго, е отъ най-добритъ

познавачи на сѣсѣднитъ до Адамклясе крепости, развалини и римски паметници. За тѣхъ: Цивитасъ Тропеумъ и Тропеумъ Траяни, той е написалъ интересна студия, издадена презъ 1928 г. Това е книгата „Римскитъ развалини при Адамклясе“. Съ него бързо се сприятелихме, като разменихме мисли за миналото на Тропеумъ. Останахъ приятно изненаданъ, когато домакиня ми показа нѣколко книги изъ библиотеката си, като: българската граматика на френски, отъ проф. Л. Болъо, Bulgares et roumains отъ проф. Мутафчиевъ и още други.

Решаваме до обѣдъ да посетимъ „крепостта“. Ставаше дума за Civitas Traiana, чийто развалини отстоятъ на десетина минути съ автомобилъ, далечъ отъ Адамклясе. Тръгваме. Следъ малко ето ни при подножието на самата крепостъ. Забелязвамъ, че тукъ, г-нъ професора е сякашъ въ своя домъ — тъй добре познаваше всѣко едно кѣтче. Неуморно обяснява и разказва. Ако не бѣше г. Дину, не щѣхме да имаме ясна представа за величавото минало на крепостта. И сега, когато пиша редоветъ, които следватъ, горепоменатиятъ трудъ на г-нъ Дину е мой цененъ спътникъ, за да бжда по-поятенъ на читателитъ. Всички исторически данни заемамъ отъ студията му — Ruinele romane de la Adamclisi, Constanța, 1928.

(Следва)

„ВЕСТИ“

— Въ Южна Бесарабия живѣятъ близо 400 хиляди българи. Гр. Болградъ е населенъ почти изключително отъ наши сънародници.

Между тия българи има единъ голѣмъ брой интелигентни.

Ние често получаваме трогателни писма отъ нашитъ заддунавски братя да имъ изпратиме буквари и помагала, за да научатъ писменния изразъ на майчиното слово. Редакционния комитетъ на „Добруджански гласъ“ се стреми да удовлетвори

тия благородни молби, но неговитъ възможности сж твърде ограничени.

Ето защо, отправяме горещъ позивъ къмъ интелигентнитъ синове на Бесарабия да поематъ инициативата за удовлетворяване тази тъй свидна на неукитъ имъ братя нужда.

— Това лѣто окръжния управител на Дуросторъ и команданта на жандармерийския легионъ лично разследваха производитъ и

грабежитъ на фелдфебела Костика Мехедвици, шефъ на поста отъ с. Кочина. Възмутенъ отъ страшитъ злоупотрѣби г. окр. управителъ обеща да смѣни провинилия се жандармъ. До сега, обаче, не е направено нищо и самозабравилия се селски голѣмецъ продължава съ още по-голѣми ожесточения золумлуцитъ си.

— Предстоятъ избори за Търговската камара отъ Базарджикъ.

Състезаватъ се две листи.

Ще се повърнемъ по този въпросъ.

— Безплатнитъ ученически трапезарии отъ Базарджикъ още не сж открити.

— Въ неделя ще се състои събранието на адвокатитъ отъ Калиакра, въ което ще се избере новото управително тѣло на комитетата.

— Добруджачецъ, знай, че съ изплащането на абонамента си за вкъ „Добруджански гласъ“, твоя защитникъ и изразителъ, изпълняващъ високъ племененъ дългъ — помагашъ самъ на себе си! Не чакай покана!

— Утре, петъкъ, 16 октомврий, по случай именния день на Н.В. Кралъ Каролъ, учреденията и училищата нѣма да работятъ.

— На 20 т. м. общинскиятъ съветъ ще има заседание. Понастоящемъ грижитъ на общинитъ е насочена почти изключително за разхубавяването на града.

— Днесъ ценитъ на зърненитъ храни сж неизмѣнни. Разпространенитъ слу-

На 19 септемврий т. г. отъ землещото на с. Присикани (Ичезарово) сж изчезнали:

1 кобила на косъмъ тъмночервена, 3 год., гривата на две страни; белези нѣма.

1 кобила на косъмъ червена, 3 год. гривата на лѣво, лѣвиятъ заденъ кракъ бѣлъ.

Който ги памѣри и съобщи на стопанина имъ Стоянъ Славковъ отъ с. Присикани, ще получи добро възнаграждение.

хове за едно евентуално понижение на ценитъ сж лишени отъ сериозностъ. Въ вътрешността, въ голѣмитъ износни центрове, дори се очаква ново повишение на цената на зимницата.

— Падналитъ напоследъкъ дъждове благоприятствуватъ за есеннитъ съидби, ала пречатъ за беридбата на царевичата.

ПРОДАВА СЕ

ПРАЗДНО МѢСТО

1.200 Кв. м.

на ул. „Доамна Кяжна“ 1
срѣщу рум. м. гимназия

Справка редакцията

ЗА ПРОДАНЪ

1) Масивна, новопостроена съ всички модерни приспособления кѣща: електрическа инсталация, баня и пр.

2) Други две стари поправени кѣщи, въ сѣщия дворъ, съ по 3 стаи, перални и ВСИЧКИ УДОБСТВА съ около 1500 кв. м. дворъ, находящи се на ул. „Пр. Фердинандъ“ 9.

Споразумение при стопанина

ПЕТКО ЖЕЛЪЗОВЪ

сарафинъ на Шадърфанския площадъ

КУПУВАМЪ

1). Облигации отъ бълг. д-ство „Червенъ кръстъ“. 2). Акции отъ банка „Урбана“. 3). Акции отъ „Банка Индустрия“. 4). Облигации отъ Държавнитъ заеми, акции отъ банка „Калиакра“ и „Винторулъ“.

Правя осигуровки срещу пожаръ и животъ.

ГЕОРГИ АТАНАСОВЪ, осиг. д-ство „NATIONALA“
Базарджикъ

колбасница (мезепария)

„габровени“

на Шадърфанския площадъ - Базарджикъ

Съобщава, че винаги има на разположение за г. г. кръчмаритъ, бакалитъ и консуматори първокачествени финни салами, шунки, костици, пушени, не боядисани, сурови и варени, всички отъ прочутитъ колбасни фабрики Чорновицъ и Брашовъ.

ПРОДАЖБА НА ЕДРО И НА ДРЕБНО

ЦЕНИ ИЗНОСНИ

Послужва лично собственика на магазина

Господа! Преди да снабдите кръчмитъ и магазинитъ си съ мезета, проверете качеството и ценитъ на мезетата и ги сравнете съ тия на „ГАБРОВЕНИ“

Съпочитъ: БЪЛЧО ИВ. НЕДЪЛЧЕВЪ

Собственикъ. отг. редакторъ Я. х. Яневъ